

Arrest

nr. 154 458 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 november 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 12 december 2014 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.11.2014 werd ingediend door:

[O.N.][...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt daar hij reeds meer dan 10 jaar zijn leven heeft opgebouwd en er een structuur heeft aangegeven. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). Wat het centrum van zijn belangen betreft, dit behoort tot de gegrondheid en wordt in deze fase eveneens niet behandeld. Dit kan wel het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt verder aan een sociaal en economisch welzijn tot stand te hebben gebracht in de zin van artikel 8 EVRM. Gewone sociale en economische relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoeker beweert verder een netwerk van vrienden en kennissen te hebben opgebouwd. Omstandigheden die betrekking hebben op het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769)

Betrokkene haalt aan een zus te hebben die in België verblijft, doch laat na de afstamming te bewijzen. Aldus kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Verder verwijst betrokkene naar zijn voormalige partner, mevrouw Elke Teirbrood en zouden zij samen een kind hebben, namelijk [Y.C.T.], geboren op 3 november 2003. Het feit dat zijn voormalige partner in België verblijft, verhindert hem niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Betrokkene beweert verder te vader te zijn van het kind [Y.C.T.] en staat dit aan de hand van een verklaring van de moeder (dd 07.11.2006) waarin zij haar toestemming geeft aan betrokkene om haar kind te erkennen. Betrokkene legt heden geen documenten voor waaruit blijkt dat hij het kind erkend heeft en aldus wordt de afstamming niet bewezen. Betrokkene toont dan ook niet aan waarom, bij een terugkeer, artikel 8 EVRM zou worden geschonden.

Verzoeker stelt dat de behandeling van een regularisatieaanvraag heel wat tijd in beslag neemt. Vooreerst is dit een subjectief gegeven. Bovendien geldt dit voor alle Marokkaanse onderdanen die een aanvraag indienen in het land van herkomst en kan dit dan ook geen buitengewone omstandigheid voor betrokkene alleen vormen.

Betrokkene haalt aan ingeburgerd te zijn, geïntegreerd te zijn, werkwilbig te zijn, Nederlands te willen leren, een taalttest te willen afleggen en actief deel te nemen aan het gemeenschapsleven. Al deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst. “

1.3. Op 12 december 2014 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Tegen deze beslissing werd eveneens een

schorsings- en annulatieberoep aangespannen bij de Raad dat verworpen werd bij arrest nr. 154 457 van 14 oktober 2015.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij geeft de volgende toelichting:

“1.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Een dergelijk individueel onderzoek dient zich aan.

Het onderzoek of dit artikel is geschonden moet worden opgesplitst in twee delen, nl. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

2.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Verzoeker verwijst voor het bestaan van zijn familie-, gezins- en privéleven naar de uiteenzetting in het feitenrelaas:

Reeds meer dan tien jaar verblijft verzoeker in België, waaruit mag blijken dat zijn centrum van belangen thans in België liggen. Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM.

Ook de familie van verzoeker is woonachtig te België:

- zijn zus [W.O.].

- de voormalige partner van verzoeker, mevrouw [E.T.], en hun kind: [Y.C.T.] (geboren te Antwerpen op 3 november 2003).

In het bijzonder wenst verzoeker erop te wijzen dat hij de vader is van een Belgisch minderjarig kind, nl. van [Y.C.T.] (stuk 3: verklaring van mevrouw [E.T.]).

Uit deze feiten en bijgebrachte stukken, blijkt het bestaan van een familiale band van bloed- en aanverwantschap.

Deze band is voldoende hecht. Het is niet vereist dat verzoeker samenwoont met zijn minderjarig, Belgisch kind. De relatie met mevrouw [E.T.] kwam ten einde, waardoor het gezin niet meer samenwoont. [Y.] woont bij zijn moeder, doch verblijft occasioneel ook bij verzoeker. Zowel moeder als vader zien dit als de beste oplossing doordat verzoeker, o.a. door de bestreden beslissing, geen legaal verblijf heeft.

Daarnaast wijst verzoeker op dat de moeder van [Y.] geen andere relatie heeft. Hierdoor heeft [Y.] ook geen enkele persoon die hem kan ondersteunen als vaderfiguur (omwille van sociologische i.p.v. biologische banden).

Bovendien verblijft verzoeker reeds enkele jaren in België, waardoor hij ook buiten de relatie met zijn minderjarig kind er alle belang bij heeft niet van het grondgebied te worden verwijderd.

Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM, waardoor ook vanuit dit opzicht er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

4.

In de bestreden beslissing wordt kennelijk voorgehouden dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 8 EVRM omdat verzoeker de afstammingsband met zijn zus en zijn minderjarig kind niet zou aantonen.

Met deze afstammingsband bedoelt de verwerende partij kennelijk dat niet werd aangetoond door verzoeker dat er sprake is van een juridisch-technische relatie.

Deze overweging kan echter, in het licht van artikel 8 EVRM en de rechtspraak van het EHRM, niet volstaan om de toepassing van artikel 8 EVRM uit te sluiten. Het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan immers niet worden beperkt tot het bestaan van een juridisch-technische relatie, gezien de omschrijving hiervan in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, §29).

Door verzoeker werden dan ook andere elementen aangehaald, zoals de verklaring van mevrouw [E.T.] (stuk 3), om te besluiten tot het bestaan van een gezins-, privé- en familieleven.

Deze elementen werden in de bestreden beslissing kennelijk wel vermeld (louter descriptief), maar niet in overweging genomen doordat de juridisch-technische afstammingsband niet werd bewezen. Deze vaststelling volgt uit de letterlijke lezing van de bestreden beslissing.

Bijkomend merkt verzoeker op dat de verwerende partij niet worden gevolgd in de abstracte stelling dat “gewone sociale relaties” niet onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

De verwerende partij komt kennelijk tot dit oordeel, ongeacht de aard en de intensiteit van deze sociale relaties.

Het zeer langdurig verblijf van verzoeker in België gedurende tien jaar, hetgeen niet wordt tegengesproken door de verwerende partij, kan geenszins worden aanzien als loutere “gewone sociale relaties”. De duurtijd van het verblijf van verzoeker in België impliceert dat verzoeker een sterke en intense binding heeft ontwikkeld, temeer gezien zijn ex-partner en zoontje hier verblijven.

Deze vaststelling volstaat reeds om te besluiten dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, evenals de artikelen 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, schendt.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

5.

Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de afstammingsband niet werd bewezen, waardoor geen onderzoek (belangenafweging) werd verricht door de verwerende partij naar het gezins-, familie- en privéleven van verzoeker.

Verzoeker werpt op dat de verwerende partij nochtans de verplichting heeft het gezins-, privé- en familieleven van verzoeker te eerbiedigen, minstens door het maken van een belangenafweging.

Ten onrechte werd deze belangenafweging niet gemaakt door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Verzoeker merkt op dat a.d.v. zijn feitenrelaas en bijgebrachte stukken de afweging bovendien niet in het voordeel van het algemeen belang diende te geschieden.

Verzoeker heeft bovendien geen banden meer met het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Marokko), hetgeen blijkt uit de vaststelling dat hij gedurende meer dan tien jaar in België verbleef zonder terug te keren naar het land waar hij de nationaliteit van bezit.

De relatie tussen verzoeker en zijn zoontje dient bovendien een prominente plaats te krijgen bij de afweging van verzoeker

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient hierom te worden vernietigd.

6.

ONDERGESCHIKT, merkt verzoeker op dat minstens dient te worden vastgesteld dat de uitdrukkelijke en formele motivering betreffende de afweging van het gezins-, privé en familieleven van de verzoekende partij ontbreekt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot de formele en uitdrukkelijke motiveringsverplichting in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet zou zijn aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Geen enkele afweging wordt door de verwerende partij gemaakt.

Men beperkt zich louter tot de foutieve vaststelling dat huidige situatie niet binnen het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM zou vallen.

De bestreden beslissing schendt hiermee deze wetsbepalingen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.5. De verwerende partij heeft in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele andere verplichting dan te motiveren inzake de door verzoeker naar voren geschoven omstandigheden die naar zijn oordeel buitengewone omstandigheden vormen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is in casu het geval en uit onderstaande blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat de gedane beoordeling strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met bepaalde elementen geen rekening zou houden of kennelijk onredelijk is.

2.6. Voor wat betreft de aanwezigheid van verzoekers zus in België stelt de bestreden beslissing *“Betrokkene haalt aan een zus te hebben die in België verblijft, doch laat na de afstamming te bewijzen. Aldus kan dit niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”* Deze beoordeling is deugdelijk en pertinent aangezien verzoeker alleen maar poneert in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag dat W.O. zijn zus is, doch dit wordt niet nader toegelicht en er wordt geen bewijs hiervan gevoegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Dergelijk bewijs wordt ook niet gevoegd bij het verzoekschrift.

2.7. Verder verwijst verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag naar een kind, Y.C. dat hij heeft met een voormalige partner. Hij specificeert in zijn aanvraag dat het kind geboren is te Antwerpen op 3 november 2003 en verwijst naar stuk 2 gevoegd bij de aanvraag. Het betreft een verklaring van verzoekers voormalige partner opgesteld op 7 november 2006 waarin ze het volgende verklaart: *“Bij deze bevestigt ondergetekende, E.T., dat de heer O.N., van Marokkaanse nationaliteit geboren te N. in Marokko op 23/1/1976, de vader is van Y.C., geboren te Antwerpen op 3/11/2003. Zij geeft hierbij uitdrukkelijk haar toestemming tot erkenning van voormeld kind door de heer O., die huidig attest mag aanwenden bij de diensten van de burgerlijke stand.”* De in punt 1.1. bedoelde aanvraag dateert van november 2014 en er wordt ter staving van het vaderschap van een zoontje enkel verwezen naar een verklaring die door de voormalige partner werd opgesteld in november 2006, zijnde acht jaar voordat de in de punt 1.1. bedoelde aanvraag wordt ingediend. De Raad acht het dan ook deugdelijk en pertinent wanneer de bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene legt heden geen documenten voor waaruit blijkt dat hij het kind erkend heeft en aldus wordt de afstamming niet bewezen.”* Dergelijk document wordt ook niet gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoekers hele betoog klemmt des te meer aangezien uit het administratief dossier blijkt dat hij reeds eerder verwezen heeft naar zijn kind Y.C. in vroegere aanvragen om verblijfsmachtiging, namelijk van april en augustus 2004 en maart 2005 waarbij sprake is van Y.C die geboren is in november 2003 en dat de verwerende partij toen al telkens aandrong op het overmaken van een geboorte- en erkenningsakte, wat nooit is geschied.

2.8. Verzoeker stelt voorts in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag dat het centrum van zijn belangen hier ligt omdat hij alhier gedurende meer dan tien jaar zijn leven hier heeft opgebouwd. Hij poneert dat hij hier *“een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand heeft gebracht in de zin van artikel 8 EVRM”* en dat hij *“In die tijd [...] een heel netwerk van vrienden en kennissen heeft kunnen opbouwen met wie zij [sic] hechte banden heeft”*. Hij vervolgt dat hij al het nodige heeft gedaan om zich in te burgeren in de samenleving waarvan hij meer dan tien jaar deel van uitmaakt. Hij benadrukt dat hij zeer gedreven is om te werken, dat hij al het nodige doet om zich te integreren en dat hij tracht het Nederlands beter onder de knie te krijgen. Hij besluit dat hij al de tijd dat hij in België verbleef, actief heeft deelgenomen aan het gemeenschapsleven. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit als volgt beoordeelt: *“De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr 100.223). Wat het centrum van zijn belangen betreft, dit behoort tot de gegrondheid en wordt in deze fase eveneens niet behandeld. Dit kan wel het voorwerp uitmaken van een onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...) Betrokkene haalt verder aan een sociaal en economisch welzijn tot stand te hebben gebracht in de zin van artikel 8 EVRM. Gewone sociale en economische relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Verzoeker beweert verder een netwerk van vrienden en kennissen te hebben opgebouwd. Omstandigheden die betrekking hebben op het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr 198.769) (...) Betrokkene haalt aan ingeburgerd te zijn, geïntegreerd te zijn, werkwilbig te zijn, Nederlands te willen leren, een taaltest te willen afleggen en actief deel te nemen aan het gemeenschapsleven. Al deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Deze overwegingen zijn deugdelijk en pertinent en zijn in overeenstemming met het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest van de Raad van State van december 2009. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker acht de stelling in de bestreden beslissing dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 EVRM kennelijk onredelijk omdat

verwerende partij tot dit oordeel komt *“ongeacht de aard en de intensiteit van sociale relaties”* maar verzoeker toont nergens de aard en de intensiteit van deze sociale relaties aan.

2.9. Verzoeker voert een uitgebreid betoog in zijn verzoekschrift aangaande artikel 8 EVRM maar hij toont met enkel de hierboven vermelde verklaring van zijn voormalige partner niet aan dat hij de vader is van Y.C. in de juridisch-technische zin noch toont hij hiermee aan dat hij met Y.C. en/of zijn ex-partner in feite een gezinsleven leidt. Verzoeker doet niet meer dan elementen in dit verband poneren, maar dit volstaat te dezen niet. Het administratief dossier bevat ook geen elementen die wijzen op een gezinsleven van verzoeker met Y.C. en/of zijn ex-partner. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij nog verdere belangenafwegingen in het licht van artikel 8 EVRM verricht op grond van een *“niet-juridische technische relatie”* van verzoeker met zijn kind. Vermits er geen gezins- of familielevens blijkt met Y.C. en/of zijn ex-partner dient de Raad ook niet verder te onderzoeken of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

2.10. Verzoeker poneert voorts in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag dat het centrum van zijn belangen hier ligt omdat hij alhier gedurende meer dan tien jaar zijn leven hier heeft opgebouwd (cf. punt 2.8). Dit alles wordt echter niet uitgewerkt laat staan aangetoond. Geen enkel stuk wordt gevoegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag andere dan verzoekers identiteitsdocumenten en de verklaring van verzoekers voormalige partner. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij nog verdere belangenafwegingen in het licht van artikel 8 EVRM verricht. Er kan voorts bezwaarlijk een positieve verplichting voor de verwerende partij worden weerhouden om verzoeker hier een verblijf toe staan op basis van een niet nader aangetoond privéleven dat naar eigen zeggen van verzoeker bestaat uit *“het vestigen van het centrum van de belangen in België”* en *“het tot stand brengen van een bepaald sociaal en economisch welzijn”*, en dat bovendien volledig in illegaal verblijf werd ontwikkeld. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker voorgoed van België dient weg te blijven. Ze heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in België. Er kan niet gesteld worden dat verzoekers privébelangen die er in se in bestaan om verder in België te kunnen verblijven, minstens om hier de mogelijkheid te krijgen een verblijfsmachtiging te verkrijgen, daar waar hij niets anders dan een illegaal verblijf gekend heeft in België, zwaarder moeten doorwegen dan de belangen van de Belgische Staat in het doen respecteren van de verblijfsreglementering.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA